

1664

ס.ל.

פרוטוקול מס' 30 / ב'

טיסיבת ועדת הסידורים הציבוריים, שהתקיימה ביום
ג', כ"ג באב תשי"ג - 4.8.53, בטעה 8.30.

חברי הוועדה:

הסתמרו:

- א. אלטמן - היו"ר
- ב. בן-אשר
- ג. טברסקי
- ד. כפרית
- ה. כצנלסון
- ו. ניצני
- ז. נצר
- ח. ב. טרון

רוזנטל:

- ז, ורהפטיג - סגן סר הדתות
- ד"ר בטיס - המנהל הכללי של משרד הבריאות
- ד"ר יהל - מטעם משרד הבריאות
- מר גלובוס - היועץ המשפטי של משרד הבריאות
- מר ט. רוזנטל - מטעם משרד המשפטים.

המסך הדיון בחוק האנטומיה והפתולוגיה.

סדר-היום:

אני פותח את הישיבה.

היו"ר א. אלטמן:

אנו נמשיך בחוק האנטומיה. הפסקנו
בסעיף 2, והיו חברים שבקשו הסברים לסעיף זה. (קורא סעיף 2).

יש פה שני סוגי גוויות: גוויות של
אנשים שצונו עליהן בכתב; וגוויות,

מר ט. רוזנטל:

כפי שכתוב בחלק השני של הסעיף הזה - גוויותו של אדם שהרסתי

לדרוש אותה לפי התקנות לא דרש אותה... וכו'. חוטבני, טאין מקום להתווכח על גופות בדרך לא סרצון.

ט. גלוצבוט:

בענין הצוואה: כאמר היה הדיון הזה ביטיבת ועדת הסרים, אני עצמי הייתי הטציע שלא יהיה כתוב "סהסכים בכתב", מסום שהסבתי סמספיק יהיה אם האדם יאמר את דברו בעל-פה, ואילו הסר לא הסכים לכך, ואמר שהאדם יתן את הסכמתו בכתב ירו. כאן לא כתוב צוואה, אלא "הסכים בכתב". איס לא ערער על כך.

ט. כפרית:

אני יודעת מקרים שהיו מספר גופות טאיס לא בא לדרוש אותן, האם לא היה סמפיק באותו מספר הגופות הנמצאות ללא דורס, לצורך חוק זה?

ד. נצר:

בלצובי לפנות לפני אנסי המספט הנמצאים כאן, ולומר, כי סעיף זה הוא מאד סתום, וססום כך צריך להבהירו די הצורך. אם כן: הסלים "גווייתו של אדם שהסכים בכתב", הרי מלים אלה לא אומרות ולא כלום לצרכי לימוד האנסוטמיה; לדעתי, איננו יכולים להסתמך על זה אם כי הדתיים עומדים על כך. מה פירוש הסכים בכתב? האם הסאיר צוואה?

אנסי הדת אומרים, אדם עוסה זאת רק מסום זה סמוצא טאין לו הצלה בחיים. לכן אני מבקשת, לנסח סעיף זה באופן ברור יותר.

זאת ועוד: כתוב: "רטאי לדרוש אותה לפי התקנות". אני שואלת: למי סכוונות תקנות אלו? לדעתי, פלו זה איננו ברור די הצורך.

"לא דרש אותה תוך הזמן" - איזה זמן?
(ט. ס. רוזנטל: זה ספורט בתקנות). אם כן, צריך שיהיה כתוב - בדרך סתיקבע בתקנות.

ד. ר. יהל:

היו כאן סתי בעיות, ואנחנו סמענו דעות סנוגדות. אני מסכים לדעתה של חברת הכנסת נצר בנוגע לחלק הדתי. ביחס לחלק הראשון של הסעיף, השאלה היא אם החלק הראשון של הסעיף יכול לספק את הדריסות החיוניות של מספר הגופות הגחוף, גם אם זה אולי לא ב-100%, מסום סבדרך כלל רק אנסי מדע גותנים את גופותיהם. זה יכול פעם, אולי בעתיד, לספק את כל הדריסות. אותו איס סכתב לנו שהוא סוכן לתת את גופתו אחרי סותו, הרי הוא איננו הולך לסות כבר סחר. ולכן, דעתנו היא, כי בסרוצת הזמן סספר הגווייות תוכלנה לספק את הדריסות לצורך חוק זה.

לא צוכל לקבל גווייות מבלי סתהיה הסכמה בכתב. להיפך, אנו כרופאים, איננו יכולים לעשות ולא כלום בענין זה, מסום טאיננו יכולים לומר לאדם: הנה, אתה הולך לסות, תסכים לתת את גווייתך למטרה זו. בחו"ל, למשל, כסאדם נכנס לבית-חולים, אזי בית-החולים סחתיים אותו על תקנות סטוייסות, ובין היתר יסנה גם פיסקא שהוא סוכן לתת את גופתו לצרכי מדע. ברור, סאנו לא נלך בדרך זו.

ט. ס. רוזנטל:

לדעתי, כל הסוסיף כאן יהיה גורע. אנו אומרים - הסכים בכתב - סוטב להסאיר את זה כפי שהוא, מסום סזה לא יהיה לסובת החוק אם נעטה סייגים לזה.

אני מסכים שהחלק השני של הסעיף 2 איננו ברור; אי-בהירות זו נעשתה בכוונה תחילה, והוא נעשה כתוצאה מטו"ט. ולכן לט קבענו זמן מוטב יהיה אם לאינכתוב בכלל את קביעת הזמן, ולדעתי, 40 שעות אינם מספיקים בכלל. אני מציע להשאיר סעיף 2 כפי שהוא מנוסח בהצעת החוק, מטום שכל סינוי קטן בחוק, אפילו סינוי באות אחת, עלול להימסך שנים.

סגן סר הדתות ז. ורהפטיב:

נדמה לי כי מבחינה טעמית אין חוסר בגוויות, החוק הזה נחוץ לנו לא מבחינה טעמית כרבע, אלא לצורך סידור. כידוע, אפשר להטיב גוויות תטורת תטלום. אני יודע למסל, טיט אימפורט של גוויות, וארץ כמו טווצריה עוטה אימפורט כזה; טווצריה קונה גוויות טאפריקה. מכל מקום, החוק הזה נחוץ לנו, אך נדמה לי טדוקא מטום טיט כאן צורך לדייק, אז זה מטפיע על טצבו של אדם לפני טותו. כל אדם עלול לחטוט פן יקחו את גוויותו.

אני מציע, בטעיף 2, להטתטט בטלה לנתחה בטקום לבתרה. הטלה בתר נטצאת כאן ללא צורך, ולכן אני מציע לכתוב לנתח; ב) בטעיף 2 ו-3 יטנו פרינציפ אחר, והוא: 1. אם הטכים אדם - אז לוקחים את גוויותו; 2. גוויותו של אדם טאין דורט לף, אזי אם אין דורט לו, צריך להבטיח שהרשום לדורט ידעו עליו. לי נדמה שהדבר הקסה ביותר הוא שהקרובים לא ידעו. כיום, העליה החדטה טעדיין אינה טיטוטבת בטקום קבוע, וקורה שהם נטצאים פעם פה ופעם שם, וטטום כך קסה למצוא את הקרובים לאדם טטת; ויט שהגוויות נטצא זמן מה וללא באים לדורט אותה אזלי טפני טצריך לטלם עבור הקבורה, ואולי טפני טאטנם יודעים.

ד. נצר:

לא כתוב פה מי הוא הרטאי לדרוט.

סגן סר הדתות ז. ורהפטיב:

זה כתוב בתקנות.

אני מציע, שבטעיף 3 יהיה טובטח טכל

אדם יודיע מי רטאי לדרוט.

ברצוני לגולל לפניכם סקרה סקרה בירוטלים. אדם נכנס לבית-חולים על מנת להינתח. הם בתרו את גופה לאחר שהיא טת, וכאטר באו הקרובים לטאול עליו, אטרו להם טלח חל כל סינוי בטצבו וכו'.. זרק כעבור 10 שעות הודיעו לקרובים על טותו. זוהי אכזריות לדעתי.

סר ס. דוונטל:

יש הבדל בין הפלים ביתור וניטוח, ואנו מבדילים בין סני הטונחים הללו; בטקום אחד הטתטטנו בטלה ביתור ובטקום אחר - ניטוח. אני מציע לא לעורר טאלה זו מחוט.

כטיט מי טרטאי לדורט את הגוויה, זה בסדר; אך נטבה את החוק, ונכתוב טיט להודיע לקרוביו, הרי בטקרה טתהיה גופה של טטתנן, נצטרך להודיע לקרוביו, ואם קרוביו נטצאים בארץ אזיטבת, הרי כזה. אנו נטתבך יותר ויותר. לכן לא הכנסנו את הדבר הזה בחוק על מנת לתת גטיטות יתרה בטציאות.

סגן סר הדתות ז. ורהפטיב:

את טעלה כאן עובדות בהן נתקלתי. נתקלתי בטלוטה טקרים, ובכולם בית-חולים לא הודיע כשהוא רצה לנתח, והוא גם איננו טודיע על סקרה הטוות: לקרוביו של הטת; אלא לאחר שהוא כבר ניתח הוא טודיע באיחור של 10 שעות.

אני סבור שענין ההודעה צריך להיות סצוייך בחוק. הקרובים צריכים לעסוד טאחורי הגוסס כדי לא לתת לנתח את האדם. לדעתי, החוק צריך להבטיח את הטיניסום הזה.

ד"ר יהל:

יסנן סתי בעיות: האחת בלסנית, אם להסתמט במלה לבתר או לנתח: אם לבתר ללא צורך. איפה סכתוב לבתר, הרי אין לי ספק סמונח זה, סבחינה בלסנית, הוא הסונח הנכון. אך ספק הוא, אם לא צריך להתחשב עם הערתו של סגן סר הדתות, כי בעיה זו היא קטה מאד. והסאלה היא, אם אין צורך להתחשב עם הסנסטסנטליות של האדם. ויחכן סנגלל זה לראי לסנות את הסונח ביותר.

בענין ההודעה: אדבר סחוך נסיוני בעבודתי בבית-החולים. גבון הוא סקורים סקרים כפי סהובאו ע"י סגן סר הדתות, אך הם קוריים רק ספני סאין לנו חוק. סאחרים סמתן הודעה לקרובים, זה גם כן נכון. אך אני יכול לספר לכם סקרה הפוך סזה: הורים צעירים התחננו לפני סינתחו את גופותיהם של סני ילדיהם ססתו במסך זמן קצר מאד, על סנת סידעו את הסיבה, ואם יס חסט ללדת עוד ילדים.

אני סציע לא להכביס את הסלים "אחרי הודעה", אך אם זה בכל זאת יתקבל, אזי סדבר זה יהיה ספורט יותר. סנפנפן סקסיים הוא סכל אדם הנכנס לבית-החולים בנותן כתובת אליה יפנה בית-החולים במקרה של סנות. זה כלול בתוך טופס קבלה של החולה.

לחוק הזה יס ערך מעטי מאד. כסיס חוק כזה, אזי אפילו אם הסקור ייסאר אותו סקור, דבר זה יקבל צורה אחרת. אינני סתאר לעצמי סקרה סקרה כזה סעטו סתולגביה לאדם לפני סהוא סת. לכן נראה לי, סהתוספת של הודעה הזו: לא נחוצה, אבל אם בכל זאת יחליטו להכניס אותה בחוק, אזי לסונח התוספת אהיה סוכרח לעסוד על כך, סיודיעו לאנסיים סהאדם בזמן היכנסו לבית-החולים, ציין בכתובת סנתן. אחרת, יהיה זה בלתי-אפשרי. ובתקנות לפרט סה זאת "הודעה". ההודעה צריכה להיות בסכתב לסום.

סר גלובוס:

אני סומע סחברי סר רוזנטל, סדנו בסאלה, אם להודיע או לא. בזסנו, סר הבריאות לסעבר, ד"ר בורג, דרס ספני פעמיים ספורות, סלא אסכח להוסיף את הסלים "להודיע לקרובים". לדעתי, יס צורך לסצוא ניסוח סתאים לזה. חוסבני, כי בלעדי הודעה - לא יהיה כל בסחון. סוכרחים להודיע, כדי סהראטי לדרוס ידע סהוא רסאי לדרוס.

סר ס. רוזנטל:

אם תכניסו כל זה לחוק, יהיו קסיים רבים. אני בטוח סחברי הבית הזה ובס סגן סר הדתות, יודעים סאם נכתוב זאת בחוק, זה רק יכביד. נוכל לעסות את כל זה בתקנות, ואם נראה סזה לא יתאים לסציאות, או לא בסדר - נוכל לסנות.

סגן סר הדתות ז. ורהפטיג:

הצעת פסרה: ד"ר יהל סציע, סמי סברסותו גופה, כטו סכתוב בפ"סקה 2, עליו יהיה לססוד אותה לפי הכתובת סהחולה לפני סותו ססר. נניס, סלארס סמת כאיזה סהוא סקום, יס אה, וסודיעים לו על סות אחיו, ואותו אה לא הופיע לדרוס את הגופה תוך 3 יסיים, אזי, לאחר 3 יסיים אלה, לדעתי, יס לססוד על כך לחברה קדיסא. חוסבני, סאין להסאיר כל זאת לתקנות סבלי לקבוע את הפרינציפ של ההודעה. הודעה כזו היא אלסנטרית ביותר.

לכן אני סציע הצעת פסרה, סההודעה תיססר לפי הכתובת סהאדם לפני סותו ססר, וכן להודיע לנוף סני, גוף ציבורי, הסטפל בעניני קבורה.

ט. כפריית:

חוק זה הוא חסור ביותר בסבילנו לסרות זה
סטרתו חטובה. יתכן וחוק זה הוא לטובת
האוכלוסיה שלנו, אולם יחד עם זאת, צריך להתייחס בזהירות מכסיסלית
ססום שהוא יחייב את כולנו.

אני מניחה שיתכן ביהיו מקרים שלא יודיעו
לקרובים, ברור כי במקרים כאלה אפשר יהיה לתבוע את הרופא למספט.
קרוב. חייב לדעת על מותו של אדם מבלי שיהיה נוכח בטעת המיתה.

אני מצטרפת לדעתו של סר ורהפטיג, זה צריך
להיות כתוב בחוק. מתי להיות במקום, וכיצד להודיע, - אין זה מענין
אותי; אולם ההודעה צריכה להיות בחוק.

ידוע לי על מוסבי עולים ומעברות, אשר
סם אין לא חברה קדישא ולא גוף ציבורי אחר, האנשים לא התענינו
במתייהם, ססום שלא היו להם כספיים להובלה וכו'. לכן אני אוסרת,
סתהיה חובת הודעה בחוק.

אני מקבלת את ההצעה שבתקנות סוכרח להיות
ברור, למי לסטור את ההודעה; כמה זמן אחרי המקרה לסטור את ההודעה.

אני סבורה, סאם יש צורך לתוסף, סיס
להודיע גם לגוף ציבורי, אזי אפשר לעטות זאת, אם כי אני חוטבת שלא בכל
מקום יסנו גוף ציבורי.

ז. טברסקי:

לדעתי, יש צורך לכתוב ברור את הדברים
הנאסרים בסעיף 3; יש צורך להקפיד עור

יותר.

אם סר ורהפטיג רוצה להודיע גם לרסות
ציבורית - ורסות הזאת יכולה להיות גם חברה קדישא - הרי יוצא שחברה
קדישא תדאג סכל גופה וגופה טובא לקבורה, תארבן כספיים לסטרה זו וכו'?

סגן סר הדתות ז. ורהפטיג: למה סאת סתכוונת, זה יסנו כבר בסעיף 2.

ב. כצנלסון:

אני מצטרפת לדברי חבת הכנסת כפריית, סחוק זה
הנו חסור ביותר. לפי הסטרת היהודית,
ביתור הגופה, - אין זה דבר קל. אל תחסבו סיס כאן גיטה רגיטה דקא
סצד החוגים הדתיים. איננו יודעים באיזו מידה סתבטא רבס זה, אולם
אנו צריכים להתייחס אליו בכל הזהירות.

ד"ר יהל טציע סיס להודיע לפי אותה כתובת
סאאדם לפני מותו ססר. אתן מקרה: קורה אסון ברחוב, אדם גופל ומת.
אם כן, מתי הכתובת אליה צריך לפנות? מקרה כגון זה הייתי מצדירה בחוק.
יש למצוא אדם קרוב למת, ידיד, סכר וכו'.

אסר לגוף ציבורי, כאן הייתי ססתפקת שזה
יהיה בתקנות, ובסעיף 3 הייתי מצדירה את ההודעה כחובה לגוף הציבורי
בתקנות.

ד"ר יהל:

לא הובן כראוי. לא אמרתי - איס שהביא את החולה, אלא, כל מי שבא לבית-חולים, מטלא טופס, יש רישום כזה, בו הוא מודיע על כתובת סנייטת. הנה למשל, סגן-דוד-אדום טביא אדם בלי הכרה. במקרה כזה יש להודיע למטטרה, המטטרה עורכת חקירה, מחפסת, דורסת וכו'. מאד יתכן ומקרה זה הוא פלילי. לא כן הדבר במקרה שהאדם טובא ע"י קרובים, במקרה כזה אין מודיעים למטטרה.

אשר להצעת הפטרה של סגן טר הדתות טר ורהפטיב: אין זו הצעת פטרה. אני בטוח סמר רוזנטל שהצעה זו לא תספך אלא, תגוע. לדעתי, תוספת זו - להודיע גם לגוף ציבורי - תזיק, היא תטיב את ההיפך מטה סמר ורהפטיב חוטב להטיב. אין צורך להודיע לגוף ציבורי, טטום שהחברה קדיטא שבאה למקום, איננה אף פעם אותה חברה קדיטא הקרובה למקום. אצ"ן, כי בית-החולים בדרך כלל מתקטר עם החברה קדיטא הקרובה לבית-החולים.

אני מציע שההודעה תהיה רק לקרוב. דוד ביותר. נכטט אוף קין.

מר ט. רוזנטל:

במקרה כזה ייוצר טצב שהחברות קדיטא לא יצטרכו לטרוח. אני מבקס להטאיר את ענין ההודעה לתקנות, ומטכו על טר הבריאות סיתקין תקנות מטודרות.

טאלתי במטטר הדתות, טה זה "חברה קדיטא", מטתבר טזוהי אגודה של חובבים. אין זו חברה עותומנית, ולכן מטטב לא להכניס בחוק גופעם טאינמ קייטיים, מטום טלדעתי, תהיה כאן ערבוביה טלטה.

ב.ט.ט. טטון:

לדעתי, נטאיר ענין זה לטר הכריאות ולחבר עוזריו, אשר להם הנטיון בטקרים אלה. אני מציע להצביע טאלה זו.

מר ט. רוזנטל:

אדם, פירוטו - גוף, חברה וכו'.

סגן טר הדתות ז. ורהפטיב:

לטעיף 2 אני מציע: אחרי הטלים "לפי התקנות" להוסיף: "אחרי שנשלחה הודעה על הגרויה בהתאם לתקנות". דוטני, שהצעתי זו עונה להצעתו של ד"ר יהל.

הי"ר א. אלטטון:

ברצוני להצביע את הדברים.

האם חברי הוועדה מטכטיים להכניס בטעיף 2 את העקרון של ההודעה טאיננו פה, או לא מטכטיים?

יש כאן טני דברים: (א) אם צריכה להיות הודעה; (ב) לפי להודיע. לטי - ייקבע בתקנות.

ד. נצר:

לא אוכל להצביע כל עוד לא אטמע הטברה.

ברצוני שאופן ההודעה יהיה מוגדר בחוק

ולא בתקנות.

לעצם ההצבעה הזאת: שאלתי וגם נאמר לי, שחוק לא כתוב שום גוף ציבורי. והוסבר לי ע"י סר רוזנטל, שאדם יכול להיות גם אדם וגם גוף ציבורי. ולכן אני מציעה, להצביע על הפרינציפ של ההודעה, ובהזדמנות זו אני מבקשת את עורכי הדין לנסח זאת לפי קו זה.

בהצעת החוק אין ענין של הודעה. ולכן מצביע אם החברים מסכימים שיוכנס עקרון

היו"ר א. אלטמן:

כזה בחוק.

ה צ ב ע ה

בעד הכנסת עקרון של הודעה בחוק - רוב

אם כן, סעיף 2 ינוסח כך:

2. "גוייתו של אדם שהסכים בכתב כי תמסס למטרות מדעיות, וכן גוייתו של אדם שנשלחה הודעה על סותו לפי התקנות, והרשאי לדרוש אותה לפי התקנות לא דרש אותה תוך הזמן ובדרך שנקבעו בתקנות - סותר לבתרה בבית-ספר לרפואה לצרכי לימוד."

סעיף 2. לפי נוסח חברי הוועדה - נתקבל.

היתה הצעה בקטר לסלה "לבתרה", ובסקומה להכניס את הסלה "לבתחה".

היו"ר א. אלטמן:

סר ט. רוזנטל: יש עקרון של ניסוח הסלים הללו, והדבר נסטר למסדר המספטים. אנו סבדילים בין סני המוסגים האלה, "לבתח" ו"לבתר", ואנו גם מפרידים ביניהם. אם נסתמס בסלה "לבתח", הרי נכניס כאן ערבוביה שלמה.

ד"ר יהל: אם רוצים להבדיל בין סני הדברים, הרי מבחינה בלסנית, זה מוצדק. אבל מבחינה פסיכולוגית, לא יהיה טן הרצוי לסמוע את הסלה "לבתר". במקרה כסו הצלת עין, אני סבתר ולא סנתח.

לי יש הרוסם שהסלה "ניתוח" היא הפציפית לסדי. המוסג "ניתור" הוא

היו"ר א. אלטמן:

כולל יותר.

סגן סר הדתות ז. ורהפטיג: בחוק הזה קיימת ערבוביה בין הענינים. אני סתנגד לסלה "לבתר". מבחינת פסיכולוגית, הרי המועסדים לסות קוראים את החוק הזה, ומלה זו יכולה לזעזע אדחם.

ה צ ב ע ה

הסתייגויות חבר הכנסת כהנא
לסעיף 2 - לא בתקבלו

ס ת י ה ס ת י י ג ו י ת לחבר הכנסת כהנא לסעיף 2.

היו"ר א. אלטמן: לחבר הכנסת כהנא יטנה הסתייגות נוספת -
לסחוק סעיף 3.

ה צ ב ע ה

הסתייגות חבר הכנסת כהנא לסעיף 3 - לא בתקבלה

ה ס ת י י ג ו ת לחבר הכנסת כהנא לסעיף 3.

היו"ר א. אלטמן: בקטר לסאלה, למי להודיע, היו שלש הצעות:
(א) להודיע לקרוב-קרוב; (ב) להודיע לגוף
ציבורי; (ג) לקבוע רק את הקרוב.

סר ס. רוזנסל: דבר זה סיין לתקנות.

היו"ר א. אלטמן: נכון, אנו מטפלים בחוק ולא בתקנות.

י. ניצני: אני מציע, להודיע לקרוב-קרוב. אני רוצה
סדר זה יהיה ברור לחברה קדישא וכל גוף
אחר.

היו"ר א. אלטמן: ברצוני שהטר יתחשב בהלך הרוח של הוועדה
לכסיתקין תקנות אלו, ולכן הייתי מציע
שהוועדה תביע את דעתה ותצביע על כך, כי בזה בודאי ובודאי שהטר
יתחשב. חבר הכנסת ניצני חוסס מפני כל סיני הספעות על הטר בקטר
לתקנות, אזי סוטב סבין יתר ההספעות, תהיה גם הספעה מצד הוועדה.

ג. נצר: בקסתי היא, לא להצביע בענין זה, כי ברצוני
להיוועץ בענין זה. לי נדמה שענין ההודעה
צריך להיות סצויין בחוק ולא בתקנות.

אני מבקש מהחברים להביא לישיבה הבאה
את נוסח הצעותיהם.

היו"ר א. אלטמן:

להסגיר בדיון על חוק האנטומיה והפתולוגיה
בשבוע הבא.

ה ו ח ל ט

בישיבה הקודמת, דובר שהוועדה תסכם את
הדיון בענייני מסדר הסעד. בכדי לא לדחות את הסיכום לאחר הפגרה,
אני מציע שבטיל על ועדת טסנה להכין לנו הצעת סיכום, ותביא אותה
למליאת הוועדה. אנו יכולים, כמו-כן, להטיל על ועדה זו לסמוע את
שני המומחים שנותרו.

להטיל על 3 חברי הוועדה: א. אלטמן,
ז' טברסקי, ב. כצנלסון להכין סיכום
סטטוטורי בקשר לדיון הנועדה בענייני הסעד.

ה ו ח ל ט

להטיל על היו"ר הוועדה, א. אלטמן, וד. גצר,
להיפגס עם מר הלפרין בתל-אביב, על סנת
לסמוע את חוות דעתו בקשר לעניין בן-טמן.

כ ו ח ל ט

הישיבה נועלה בשעה 11.00